

Iz knjige "ČUDESA BOŽJEG MILOSRĐA Svjedočanstva iz života"

IZGUBLJENI NALAZI

Jedan je svećenik posjetio liječnika zbog zdravstvenih problema koji su ga

sprječavali za normalan rad u poslovima župne zajednice. Čekajući u

hodniku začuo je razgovor dvojice pacijenata koji su prepričavali što im je

liječnica rekla.

Jedan je spomenuo priču o tome kako se u bolesti mnogi ljudi obrate i

više razmišljaju o tajni iza koje se skriva sam Bog, te naglasio kako mu je

liječnica posvjedočila Božju opstojnost kroz priču o izgubljenoj stvari i

molitvi svetom Antunu. Svećenik je pomno slušao što pacijenti

razgovaraju i u jednom trenutku medicinska sestra ga je pozvala u

ordinaciju.

Nakon razgovora o zdravstvenim problemima, liječnica ga je upitala je li

vjernik, na što je svećenik mudro odgovorio kako je kršćanin, ali nije htio

napomenuti svoj svećenički poziv u nadi da će i njemu ispričati istu priču.

Liječnica je nastavila i dodala kako s velikim pouzdanjem u Boga i

snažnom vjerom nema bolesti i prepreke koja će čovjeka zaustaviti na njegovom životnom putu dok sam Bog ne kaže da je došlo vrijeme za napuštanje ovog svijeta.

Svećenik se nadoveže na njezinu izjavu i upita: Na koji način ste sigurni da postoji Bog, imate li dokaze?

Na to ona odgovori: "Ispričat ću vam sljedeću priču... Moja prijateljica iz djetinjstva vrlo je slabe vjere, oduvijek je pokušavala dokučiti nedokučive

odgovore o Bogu i tu se nekako s godinama polako rastajala s vjerom.

Izgubila je svaku povezanost s Crkvom i nije osjećala da su vjera i Bog

bitni čimbenici njezina života.

Jednoga dana teško se razboljela. Iz dana u dan njezino se zdravstveno

stanje sve više kompliciralo te je morala odlaziti i po nekoliko stotina

kilometara daleko iz svog mjesta kako bi posjetila klinike u kojima može

potražiti pomoć za svoju bolest.

Obilazeći tako liječnike, jednoga dana vrativši se s pregleda i radeći

kućanske poslove zametnula je negdje medicinske nalaze i nije ih mogla

pronaći. Nekoliko dana prije nego što se približavao pregled na kojeg je

čekala pola godine, sjedeći s njom na popodnevnoj kavi shvatila sam da

se nešto čudno događa jer je bila izrazito uznemirena. Upitavši ju o čemu

se radi ispričala mi je kako ne može pronaći nalaze koji su joj potrebni te

da je kuću nekoliko puta 'izvrnula naopačke' ali nalaze nije pronašla.

Sjetih se molitvenika Svetog Antuna i molitve za izgubljene stvari, te joj

ponudih to rješenje, no ona ga je s nevjericom prihvatila. Uzevši

molitvenik zaputila se svojoj kući.

Sutra navečer zove me sva ushićena i radosna, te mi zahvaljuje na

molitveniku. Znala sam da se očito nešto vrlo lijepo dogodilo. Ispričala mi

je kako se netom prije spavanja sjetila našeg razgovora te uzela

molitvenik u ruke i pronašla molitvu koju sam joj preporučila. Isto je to

učinila i ujutro te se dogodilo nešto neobično.

Pošavši u sobu na popodnevni odmor, kao da je osjetila neku silu koja joj govori da pođe u podrum obiteljske kuće. Ušavši tamo na polici je vidjela fascikl s nalazima koje danima traži. Od tada se obratila i svake nedjelje sa mnom ide na svetu misu.“

Nakon što je liječnica to ispričala, svećenik je oduševljeno šutio nekoliko sekundi te upitao: “Odakle Vam snaga da u današnjem vremenu gdje mnogi vjeru pokušavaju izvrgnuti i omalovažiti, Vi s tolikim žarom

progovarate o Bogu?“

Ona mu odgovori: “Ako je Krist za mene trpio i dao svoj život, najmanje

što mogu njemu na čast učiniti je hvaliti djela njegova i progovarati o

svemu dobrom što vjera čini za čovjeka.“

Svećenik se na to zaputi nazad svome domu, pun radosti i zahvaljivanja

Bogu što mu je ulio nadu da riječi koje progovara na njegovu slavu nisu

uzaludno izgovorene riječi, već da duboko ostaju urezane u srcima ljudi.

/S.D./

